

IV 61
Kypel
Festsk.

G.F.

Vid Sorgefesten i Åbo

å

JOHAN LUDVIG RUNEBERGS

begravningsdag d. 12/5 77.

Nu är skumt i Finlands bygder,
Nu är sorg i sångens land,
Sångarkungens hjerta brustit,
Vissnad hvilar skaldens hand.
Solen, som vårt hjerta värmdde,
Slocknat bort bak tidens rand,
Derför är det skumt i Finland,
Sorg i sångarkungens land.

Våren vaknat, majsol stiger
Högt hvar stund på himlen mer,
Och dock tycks som qväll det vore,
Känns som om en sol gått ner.
Hvar kring Finlands tusen stränder
Lifvets larm och löje ljud,
Suckar nu det dystra budet:
Runeberg är död, är död.

O — han har dock lefvat med oss
Och med oss han älskat har,
Vid vår vagga klang hans lyra
Ren uti vår barndoms dar;
Och vid „Källans rand“ med honom
Sjöngo vi om „molnens tåg“,
Lyssnade till „svanesången“
Invid elfvens klara våg.

Och när tidens sol steg högre
Och oss stugan blef för trång,
Gladt ett fosterland vi mötte
Skönt af honom klädt i sång.
Och den kärleksglöd, som bodde
Dold och gömd uti vårt bröst,
Flammade till eld vid klangen
Af vår sångarkonungs röst.

Skön var alltid Finlands himmel,
Sköna ock dess sjöar blå,
Skön var vårens gröna tufva
Med de hvita sippor på.
Dock mer skönt mot oss de logo,
När på strängens guld han slog
Och till toner i sin lyra
Finlands jord och himmel tog.

Och det folk, som han besjungit,
Har han ock oss älska lärt,
Han har visat att det vetat
Hvad ett fosterland är värdt.
Han har lärt att blott för kärlek
Viker nöd och brista band,
Att blott den, som mycket älskar,
Ock kan dö för detta land.

Fosterland — hur varmt ej ljuder
Detta hemmets namn på jord —
Det var han, som mer än någon
Gaf vår kärlek detta ord.

Det var han, som skönt belyste
Det med toners milda brand
Och som lärt hvart hjerta klappa
Vid hvar ton uti: „vårt land“.

Men — nu är det skumt i Finland,
Nu är sorg i sångens land.
Sångarkungens hjerta brustit,
Vissnad hvilar skaldens hand.
Solen, som vårt hjerta värmd
Slocknat bort bak tidens rand.
Och nu är det skumt i Finland,
Kungasorg i sångens land.

Men om öfver Finlands majdag
Hvilar så en sorgens natt,
Denna natt dock „famnen sträcker
Upp mot morgonrodnan gladt“.
Fjalars, Hannas och Nadeschdas
Stjerner tända der sin prakt,
Fosterlandets hjertesuggor
Stå kring sångarns graf som vakt.

Derför ej med klagan blicke
Finland ned på skaldens graf,
Må fastmer den Gud vi prisa,
Som en sådan son oss gaf,
Gaf att älskas uti lifvet
Såsom ännu ingen ann',
Gaf att saknas uti döden
Såsom saknad är blott han.

Nu på minnets sköna himmel
Stråla skall hans namn i glans,
Ingen stjerna der skall lysa
Högre, kärare än hans.
Och så långt som morgonrodnan
Strålar i sin purpurfärg
Stråla skall vår klara stjerna
Johan Ludvig Runeberg.

